

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐνιακόσα καὶ δεκαοκτώ,
νάσαι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας προῶμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παγτὸς εὐμούσου τσελεπῇ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου δευτέρα,
παλληκάρια βροντοῦν ἐκεῖ πέρα

Χίλια καὶ εἰκοσιτέσσερα καὶ ἀκόμη τετρακόσα,
κόβει καὶ ράβει φέμματα Βουλγαροσπόρων γλώσσα

Λόγος τῶν ξυλίνων περὶ μνημοσύνων.

Α

Φ.— Εἶναι πολλὰ μνημόσυνα, βρὲ Περικλῆ σακάτη,
ὅπου μὲ ψευτοδάκρυα γεμιζοῦνε τὸ μάτι,
Εἶναι καὶ κάποια, ποῦ γελᾷς γι' αὐτοὺς ποῦ μνημο-
[νεύονται,
καὶ μὲς σ' τοὺς τάφους τῶν θαρρεῖς κακὰ πῶς μνημα-
[νεύονται.

Μὲς σ' τᾶλλα τὰ χαρμόσυνα
γίνονται καὶ μνημόσυνα,
ὅπου σοῦ στέλλουν πρόσκλησι καὶ γιὰ τὸν τύπο πᾶς
καὶ λέει Θεὸς ἰσχωρέστονε γελῶντας καὶ ὁ παπᾶς.

Εἶναι μνημόσυνα πολλὰ,
ποῦ δάκρυ τῆς καρδιᾶς κυλᾷ
γι' ἀνθρώπους, ὅπου πέρασες μαζί τῶν συμφοραῖς
καὶ λύπαις καὶ χαραῖς.

Εἶναι καὶ κάποια, ποῦ πρεπε νὰ γίνωνται συχνάκις
γι' ἀνθρώπους ὄντως ἀγαθοὺς
καὶ τῶν πασχόντων βοηθοὺς,
καὶ ὅχι ζωτόβολα ψευτιάς καὶ δόλου καὶ φενάκης.

Ἄλλ' εἶναι καὶ ἄλλα γι' ἀληθεῖς
τοῦ κόσμου τούτου Προμηθεῖς,

ποῦ τίποτα δὲν ἶδανε παρὰ μονάχα λύπαις,
καὶ ἐσπάραζαν ἀλύπητα τὰ σωθικά τῶν γύπες.

Εἶναι πολλὰ μνημόσυνα μεγαλυρογῶν πνευμάτων,
ποῦ φύσησαν πνοὴ ζωῆς καὶ σ' ἄψυχα λιθάρια,
ποῦ σὰν Πυθίας τρίποδες εἶναι τὰ μνήματά τῶν
καὶ γίνονται μὲ τὸν καιρὸ λαῶν προσκυνητάρια.

Ἄλλ' ὅμως εἶναι καὶ πολλὰ,
ποῦ γίνονται, βρὲ μπουνταλά,
σὲ κυνικοὺς Μενίπους.

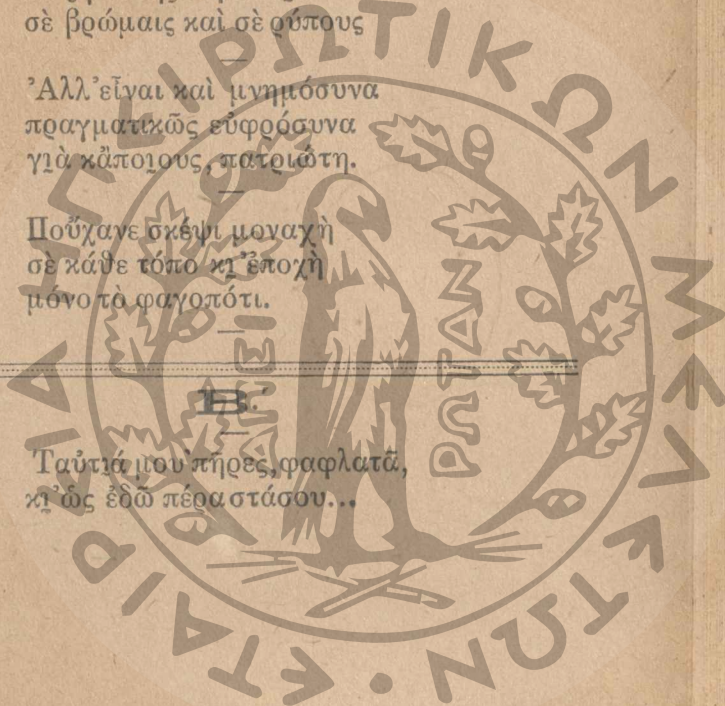
Ποῦ κάποια Φήμη διαλαλεῖ
πῶς βούτηξαν βαθεῖά πολὺ
σὲ βρώμαις καὶ σὲ οὔπους

Ἄλλ' εἶναι καὶ μνημόσυνα
πραγματικῶς εὐφρόσυνα
γιὰ κάποιους, πατριώτη.

Ποῦ χανε σκέψι μοναχὴ
σὲ κάθε τόπο καὶ ἐποχὴ
μόνο τὰ φαγοπότι.

Π.—

Ταῦτά μου πηρες, φαφλατά,
καὶ ὥς ἐδῶ πέρα στάσου...

τί' θέλεις νὰ μοῦ πῆς μ' αὐτὰ
τὰ σαλιαρίσματά σου:

Φ. Θέλω νὰ πῶ πῶς σ' τῆς ζωῆς τὰ μέτρητα δεινὰ
καί σ' τῶν παντοίων συμφορῶν τὴν τόσῃ ποικιλίᾳ
γίνονται καὶ μνημόσυνα νεκρῶν ἀληθινὰ,
γίνονται καὶ ἄλλα ψεύτικα κατὰ παραγγελίαν.

Μνημόσυνα παλληκαριᾶς καὶ ἄλλοι καὶ σ' τὴν Ἀθήνα
τὰ πρὶο τρανὰ μνημόσυνα θαρρῶ πῶς εἶν ἐκεῖνα,
ποῦ γίνονται γιὰ μαχητὰς
καὶ σκλάβων ἐλευθερωτὰς:

Νομίζεις πῶς τριγύρω μας βροντοῦν ὁρματωσιαῖς,
σὲ τοῦτα τὰ μνημόσυνα μὲν ὁ παλᾶς δὲν ψάλλει,
αὐτὰ καὶ δίχως νὰ γενοῦν μέσα σ' τῆς Ἐκκλησιαῖς
γίνονται μέσα σ' τὴν ψυχὴ τοῦ Γένους τὴν μεγάλη.

Σὲ τοῦτ' ἀνάβουν ἄσβεσταις τοῦ Γένους ἡ ἀμπάδες,
καὶ μὲ δαφνῶν κλωνάρια
θρηνεῖς γιὰ παλληκάρια,
ποῦ δὲν τὰ γνῶρισες ποτὲ, μήτε ποτὲ σου τάδες.

Σὲ τοῦτα νέα χαραυγὴ θαρρεῖς πῶς ἀνατέλλει,
γονατιστὸ σ' τὴ λεβεντιὰ προσεύχεται τὸ Γένος,
γιὰ τοῦτα προσκλητήριον κανένας δὲν σοῦ στέλλει,
σὲ τοῦτα πᾶς μονάχος σου καὶ ὄχι προσκεκλημένος.

Σὲ τοῦτα φῶς ἐξ οὐρανοῦ
λαμπρὸν φωτοβολεῖ,
σὲ τοῦτα ῥήτορος τρανοῦ
τὸ στόμα δὲν λαλεῖ.

Σὲ τοῦτ' ἀκοῦς ἀληθινὸ τοῦ κόσμου καρδιοκτύπι,
σ' τὸν μαχητὴ ποῦ πολεμᾷ,
καὶ μὲς σ' τὸν θάνατο χυμᾷ,
κάθε τρανὴ ρητορικὴ καλλίτερα νὰ λείπη.

Τί θέλουν λόγια γλαφυρὰ;
σὲ τοῦτον μόνο φθάνει
πῶς γιὰ Πατρίδος ἱερὰ
ἐπῆγε νὰ πεθάνῃ.

Σ' αὐτὰ δὲν κλαῖνε μοναχοὶ
κἂν συγγενεῖς κἂν φίλοι,
ἐνόει μία προσευχὴ
κόσμου καρδιαῖς καὶ χεῖλῃ.

Σημαίνουνε χαμπάναις,
νίκης ἡχοῦν παιᾶνες
καὶ χίλια δηρὸ συχώρια.

Κι' ἡμᾶννα σιωπᾷ
καὶ στέφανα σκορπᾷ
σ' τὰ νεῖα τὰ πανόρηα.

Γ.

Π. — Διὸ μνημόσυνα μεγάλα μέσα σ' ἄλλα τὰ μικρὰ,
τῶνα τοῦ Παλαιολόγου, τᾶλλο τῶν παιδιῶν τοῦ Σκρά

Μὲ κατάνυξι μεγάλη
μνημονεύεται καὶ πάλι
Βασιλῆας μαρμαρωμένος,
ὅπου λέν αἰώνων θρύλοι
πῶς ἐδόξασε τὸ Γένος
μὲ πρὸς τοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλη

Ἕνας Ρήγας θρυλικός,
μαχητὴς ἰδανικός,
φωτιστέφανος προβάλλει.

Ποῦ χωρὶς γραφὴ καμμιὰ
ἄφησε κληρονομία
τὴν Ἰδέα τὴν Μεγάλῃ.

Πόσοι πέφτουνε καὶ τώρα καθὼς ἐπεφταν καὶ τότε
μέσα σ' τὴ φωτιὰ τῆς πάλης
μάρτυρες καὶ στρατιῶται
τῆς Ἰδέας τῆς Μεγάλῃς.

Αὐτὴ σκορπᾷ παρηγοριαῖς
σὲ πένθη μαυροφόρα,
καὶ βγάζει τῆς παλληκαριαῖς,
ποῦ μνημονεύουν τώρα.

Κι' ἂν κλαῖμε σήμερα πικρὰ
καὶ ὅσους ἐπέσανε σ' τὸ Σκρά
μικροὺς μας καὶ μεγάλους.

Μὰ λέν τραγοῦδια τοῦ Στρατοῦ:
ὁ θάνατος τοῦ μαχητοῦ
δὲν εἶναι σὰν τοὺς ἄλλους.

Καὶ σ' τοὺς προμάχους τῆς Φυλῆς καὶ σ' ὅλους τοὺς
[ἀρίστους]
τέτοια φωνάζει καὶ σεπτὴ Μητροπολίτου μίτρα:
κτυπᾶτε κατακέφαλα φονιάδες ἀντιχριστοὺς,
ποῦ τῆς Φυλῆς μας βάλθηκαν νὰ μὴν ἀφήσουν φῶτα.

Φ. — Μὰ καὶ ἐγὼ, συνάδελφέ μου,
βλέπω τόσα τὴν Πατρίδα
μέσα σ' τοῦ φοιητοῦ πόλεμον
τὴν φοιητὴ καταγίδα.

Εἰς τοὺς ὁμοῦς τῆς κρατῆς
τόνισμα τῆς Ἰουδαίας,
καὶ στρατοὺς ξαναζητεῖ
τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας.

ποῦ δὲν θέλει τοὺς ἀνθρώπους σκλάβους συγγενῶν
[Καισάρων]
χαρμινῶν Κισσαράδες, κτηνὴν κτηνωδῶν βαρβάρων